

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/103/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118261410
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6118261410.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, IČO: 42 072 905, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 37 928 422, o zaplatenie 158,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 25C/7/2019-215 zo dňa 15. októbra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 25C/7/2019-215 zo dňa 15. októbra 2019 potvrdzuje.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odvolací súd nariaďuje Okresnému súdu Žilina opravu rozsudku č. k. 25C/7/2019-215 zo dňa 15. októbra 2019 v jeho výroku, a to tak, že správne prvá veta výroku znie:

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 158,- eur spolu s 5%-tným ročným úrokom z omeškania zo sumy 158,- eur od 13.01.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.“

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 158,- eur spolu s 5%-tným ročným úrokom zo sumy 158,- eur od 13.01.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvá veta výroku). Súčasne rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (druhá veta výroku).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa svojou žalobou domáhal súdneho výroku, ktorým by bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť mu 158,- eur s príslušenstvom, a to z dôvodu, že dňa 06.11.2016 v Žiline došlo k dopravnej nehode, pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla značky Škoda Roomster EČV: ZA 429 FM, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol F. H.. K vzniku spôsobenej škody došlo prevádzkou motorového vozidla značky BMW 118d, EČV: ZA 754 GR, v danom čase povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Z dôvodu poškodenia uvedeného motorového vozidla bol poškodený nútený si zmluvou o nájme zapožičať od žalobcu motorové vozidlo uvedené v zmluve, za podmienok uvedených v zmluve a všeobecných obchodných podmienkach a užívať prenajaté náhradné motorové vozidlo žalobcu v dĺžke uvedenej v žalobe. Za prenajaté osobné motorové vozidlo si vyúčtoval žalobca sumu 368,- eur. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 22.11.2016 postúpil poškodený pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Žalobca si u žalovaného uplatnil postúpený nárok (z titulu postúpenej pohľadávky), z ktorej sumy žalovaný po šetrení poisťnej udalosti uhradil len časť 210,- eur za prenájom motorového vozidla.

3. Žalovaný v spore namietal, že žalobca k žalobe nepredložil dôkazy, na ktoré sa odvolával v žalobe, žalobca nemá predmet podnikania uvedený vo výpise z obchodného registra, nie je možné zistiť počet najazdených kilometrov prenajatého vozidla, ďalej namietal svoju pasívnu legitimitáciu, popieral platnosť postúpenia pohľadávky a tiež, že žalobca nárok žiadnym spôsobom nekonkretizoval. Súčasne žalovaný namietal, že poškodený nebol nútený užívať náhradné motorové vozidlo vo fakturovanej dĺžke. Napokon popieral unesenie dôkazného bremena žalobcom.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k skutkovým zisteniam zhodným so skutkovými tvrdeniami žalobcu.

5. V ďalšom citujúc ust. § 1 ods. 1, § 4 ods. 1 a 2, § 11 ods. 7 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ust. § 525 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný je povinný uhradiť skutočnú škodu poškodeného, t. j. okrem iného aj náklady spojené s odstraňovaním dôsledkov poškodenia, medzi ktoré dôsledky poškodenia patrí aj prenájom náhradného vozidla, čo v konkrétnom prípade nebolo sporné (pretože časť škody bola žalovaným uhradená). Sporná medzi stranami sporu bola len výška plnenia zo strany žalovaného, s ohľadom na výpočet žalovaného. Z dôvodu poškodenia motorového vozidla (nemožnosť užívať svoje motorové vozidlo), poškodený s osobou žalobcu uzatvoril dotknutú zmluvu o nájme, na základe ktorej zapožičal žalobcu poškodenému motorové vozidlo, za podmienok dohodnutých v zmluve, s odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Z oznámenia o poistnom plnení zo dňa 28.12.2016 mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný z fakturovanej sumy uhradil len sumu 210,- eur, čo v podstate znamená, že nárok žalobcu žalovaný uznal čo do základu. Predmetom posúdenia zostal zostatok nároku žalobcu, uplatnený žalobou vo výške 158,- eur. Žalovaný priznal žalobcovi náklad za zapožičanie vozidla len za 7 dní, vypočítajúc plnenie v zmysle faktúry za prenájom náhradného vozidla č. 160100121 zo dňa 21.11.2016 v sume 368,- eur, z ktorej žalovaný vyplatil žalobcovi 210,- eur. Výšku plnenia vypočítal žalovaný za 7 dní prenájmu (krátil 1 deň) vo výške prenájmu 30,- eur deň. Dôvody krátenia fakturovanej sumy bližšie žalovaný nezdôvodnil, zákonný dôvod krátenia plnenia žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal. Naopak, žalobca dĺžku nájmu a výšku nájomného zdokladoval pripojenými listinnými dôkazmi - prehlásenie zo dňa 22.11.2016, faktúra zo dňa 21.11.2016, zmluva o nájme zo dňa 15.11.2016 a všeobecné obchodné podmienky. Dôvodnosť nároku žalobcu preukázanými dôkazmi tak nebola žalovaným spochybnená. Pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22.11.2016, touto došlo: a) jednak k postúpeniu pohľadávky, b) zároveň aj k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Úhradu nájomného tak v konkrétnom prípade suplovalo samotné postúpenie pohľadávky z nájomcu na prenajímateľa. Preto žalovaná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, keďže predmetom postúpenia bol nárok poškodeného na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. Predmetom konania bola skutočná škoda v zmysle ust. § 442 ods. 1 OZ, ktorú predstavovali náklady spojené s odstraňovaním dôsledkov škodovej udalosti, medzi ktoré náklady patrí aj prenájom motorového vozidla. Súd prvej inštancie sa z uvedených dôvodov nestotožnil s názorom žalovaného, že sa jednalo o pohľadávku, ktorá nemohla byť predmetom postúpenia v zmysle ust. § 525 ods. 1 OZ. Na základe platnej zmluvy o postúpení pohľadávky bol žalobca aktívne legitimovanou osobou, pričom v konaní si uplatnil nárok na náhradu skutočnej škody, spočívajúcej v nákladoch na zapožičanie motorového vozidla podľa ust. § 442 ods. 1 OZ, s odkazom na zákon č. 381/2001 Z. z. Pokiaľ si teda žalobca uplatnil nárok na doplatenie náhrady škody z titulu poistnej udalosti (v nákladoch na zapožičanie motorového vozidla) vo výške 158,- eur, súd prvej inštancie, s poukazom na už uvedený výpočet, priznal žalobcovi uplatnený nárok a zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi túto sumu.

6. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, súd prvej inštancie s poukazom na znenie ust. § 517 ods. 1 a 2 a ust. § 797 ods. 3 OZ, uviedol, že žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti dňom 23.12.2016, ktorú skutočnosť oznámil žalobcovi v oznámení o poistnom plnení zo dňa 28.12.2016, ktoré však neobsahovalo požadované náležitosti a ani nebolo riadne zdôvodnené. Z oznámenia vôbec nevyplývalo, prečo žalovaný neposkytol žalobcovi plnenie v rozsahu uplatneného nároku. Žalovaný si svoju povinnosť uhradiť nárok žalobcu z poistnej udalosti riadne a včas nesplnil, výplata poistného plnenia nebola primeraným preddavkom v zmysle ust. § 797 ods. 3 OZ. Vyčíslená výplata poistného plnenia podľa predstáv žalovaného predstavovala konečnú sumu, ktorú bol žalovaný z titulu poistnej udalosti ochotný uhradiť žalobcovi (bez akéhokoľvek ďalšieho doplatku so strany žalovaného). Preto dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný si nesplnil svoju povinnosť so zákona, neuhradil žalobcovi celú škodu riadne v celom rozsahu a ani včas v lehote 15 dní od ukončenia šetrenia, čím sa dostal do omeškania so zostatkom nároku žalobcu v žalovanej výške. Súd prvej

inštancie s odkazom na uvedené priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania odo dňa uvedeného v rozsudku súdu, z priznanej sumy až do zaplatenia.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na znenie ust. § 255 a § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a súčasne na plný úspech žalobcu v spore.

8. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP]. Žalovaný konkrétne namietal, že napadnutý rozsudok je nesprávny, nezákonný a navyše arbitrárny. Súd prvej inštancie rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Zároveň sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s jeho námietkou o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto súdnom spore. Poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Je teda zrejme, že poškodený, a nie žalovaný predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Poškodený preto nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Jej uzatvorením nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, keďže túto pohľadávku pred cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu pohľadávka nevznikla. Uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu spornej pohľadávky v rozpore s ust. § 524 OZ. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky totiž prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu (neexistujúcej) pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Záverom žalovaný zhrnul, že ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto postúpiť na žalobcu a tomu následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Predmetné postúpenie (neexistujúcej) pohľadávky je tak absolútne neplatné v zmysle ust. § 39 OZ.

9. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Nesúhlasil s námietkami žalovaného a uviedol, že súd prvej inštancie mal, vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie, jeho aktívnu vecnú legitímáciu preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Právne posúdenie a odôvodnenie napadnutého rozsudku v otázke namietanej aktívnej legitímácie považoval žalobca za správne, riadne odôvodnené a zrozumiteľné. To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky je zrejme aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu ako postupníka. Nesúhlasil ani s tvrdením odvolateľa o arbitrárnosti a svojvôli súdu prvej inštancie. To, že sa žalovaný nestotožňuje s názorom súdu, riadne odôvodneným v napadnutom rozsudku, ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Žalobca sa vyjadril aj k žalovaným namietanej absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, s ktorým názorom sa nestotožnil, pričom na podporu svojho stanoviska poukázal na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR.

10. Žalovaný, ktorému bolo vyjadrenie žalobcu doručené prostredníctvom právneho zástupcu, procesne nereagoval.

11. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania odvolaciemu súdu predložené / doručené neboli.

12. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

13. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vnesené, pričom sa stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň poukazuje na

zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

15. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal súd prvej inštancie v danom prípade dospieť. Žalovaný svoju odvoláciu argumentáciu skoncentroval zásadne len do námietky ohľadom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, dôvodiac absolútnou neplatnosťou predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky, pričom na ďalšie závery súdu prvej inštancie ohľadom žalobou uplatnenej výšky žalovanej pohľadávky a jej príslušenstva celkom rezignoval.

16. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Odvolacie námietky žalovaného k spôsobu vyhodnotenia dokazovania súdom prvej inštancie z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Súdom prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe vyhovel, pričom ku svojím záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však súd prvej inštancie svoje rozhodnutie veľmi podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, odvolací súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR spis. zn. IV. ÚS 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

17. Za nedôvodné považoval odvolací súd námietky žalovaného o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku.

18. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných / základných práv dosahuje len odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (rozhodnutia Ústavného súdu SR spis. zn. I. ÚS 344/10, spis. zn. III. ÚS 305/08).

19. Z dikcie ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súdom jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súdom dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

20. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sa súd prvej inštancie v prejednávanej právnej veci dostatočným spôsobom riadil ust. § 220 CSP, keď je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, čoho sa žalobca domáhal a aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, uviedol ktoré dôkazy boli vykonané a z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, poukázal na právnu úpravu, v zmysle ktorej vychádzal pri kreovaní právneho záveru o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, pričom rozhodol o celom

uplatnenom nároku a odôvodnenie jeho rozhodnutia korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku. V záverečných odsekoch odôvodnenia popísal svoj procesný postup pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku.

21. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanej veci z dôvodu, že žalobou uplatnený nárok vyplýval zo záväzku z neuhradenej faktúry, v rámci ktorej bol dlžníkom žalobcu poškodený. Predmetnom postúpenia bol v danom prípade nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý vznikol poškodenému voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Z ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. je pritom zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová udalosť, a to poisťná udalosť skutočne spôsobila škodu, o náhradu ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla vyplatil. Právny nástupca poškodeného potom na základe platnej zmluvy o postúpení v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právnenému predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Stav, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu), zaviniel klient žalovaného. Nepriaznivosť tohto stavu nemožno umocňovať u poškodeného neprimeraným zaťažovaním a požadovať o neho, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy. Rovnako nemožno od poškodeného spravodlivo požadovať, aby počas opravy jeho poškodeného motorového vozidla zisťoval alternatívy iného charakteru, t. j. aby pri vylúčení možnosti používania svojho vlastného motorového vozidla, tento stav riešil napr. používaním hromadnej dopravy. Takýmto prístupom by bol totiž poškodený neprimerane a nedôvodne zaťažovaný. Už samotný stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poisťnou udalosťou je totiž pre poškodeného záťažový, ktorý ho výrazne obmedzuje. Poškodený je nemožnosťou používania svojho motorového vozidla paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla, dožadovať sa ešte splnenia ďalších podmienok. Správnym je preto právny záver súdu prvej inštancie o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu.

22. Odvolací súd je toho názoru, že zmluva o postúpení pohľadávok, uzatvorená medzi poškodeným a žalobcom dňa 22.11.2016, tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán / subjektov. Nespochybnou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť / uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov.

23. Za relevantný je potrebné považovať argument žalobcu v jeho vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného, že v rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Pri striktnom (až puristickom) prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl peňažnú sumu 626,40 eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému.

24. Odvolací súd vedome v danej spojitosti používa mierne ironický tón, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v kontraktačných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne

vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou.

25. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP v meritórnom výroku I. ako vecne správny potvrdil.

26. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom citovaným.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Podľa ust. § 224 CSP, súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní, počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

29. V zmysle ust. § 234 CSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

30. Na záver odvolací súd konštatuje, že výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje zrejmu nesprávnosť spočívajúcu v absencii slov „z omeškania“ v prvej vete jeho výroku za slovami „5%-tným ročným úrokom“. Táto zrejma nesprávnosť vyplýva zo skutočnosti, že žalobca sa žalobou domáhal medzi iným aj nároku na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 158,- eur od 13.01.2017 do zaplatenia a súd prvej inštancie viazaný žalobou (§ 216 ods. 1 CSP) aj, ako to vyplýva z odseku č. 48 odôvodnenia napadnutého rozsudku, žalobcovi proti žalovanému takýto nárok priznal. Uvedenú zrejmu nesprávnosť preto odvolací súd v súlade s ust. čl. 4 ods. 2 Základných princípov CSP s použitím ust. § 224 CSP nariadil súdu prvej inštancie odstrániť vydaním opravného uznesenia.

31. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).